

škodu majetkovou, uvádí také náruživost a vůbec jakýkoli úmysl vedlejší, tedy i takový, který k přivodění škody na majetku nesměřuje. Správnosti právního hlediska, zde právě vytčeného, nasvědčují dále předpisy Šu 199 a), b), d) tr. zák., neboť jimi stanovené skutkové podstaty zločinu podvodu nevyžadují buď vůbec, nebo ne bezpodmínečně, by jednání provázeno bylo úmyslem, způsobiti škodu právě na majetku.

Rozsudek ostatně, jak již z předchozích úvah na jevo vychází, opačného právního názoru výslovně nehlásá; právní omyl, jímž je stížen, spočívá vlastně v tom, že se v rozhodovacích důvodech vůbec nevyslovuje o tom, zda a na základě kterých úvah neshledal nalézací soud v činu obžalovaného onen pojmový znak zločinu podvodu podle Šu 197 tr. zák., který obžaloba spatřuje v jeho úmyslu, poškoditi stát na jeho právu vykonávati spravedlnost. Připomenouti dlužno, že tohoto úmyslu nevyklučovala by ani skutečnost, zjištěná rozsudkem, že obžalovaný padělal stvrzenku jen ze strachu před nepříjemnostmi v úřadě a z nepředloženosti a za tím účelem, by zakryl svoji neopatrnost (nedbalost) a oddálil její objevení. Jednak nepřichází ani onen strach před nepříjemnostmi, ani ona nepředloženost naprosto v úvahu jako okolnost, která by mohla vyloučiti přičitatelnost jednání obžalovaného jako zločinu, jednak mají tyto okolnosti stejně jako shora dle rozsudku naznačený účel jednání toho význam pouze jako pohnutky, které však zejména vzhledem k doslovu Šu 197 tr. zák. s pojmem zločinného úmyslu pachatelova zaměřovati je právně pochybeno. Zmateční stížnost vytýká rozsudku právem, že si při právním posuzování jednání obžalovaného počíná právě naznačeným právně mylným způsobem, při čemž sama správně dovozuje, že jako úmysl obžalovaného, poškoditi stát na jeho právu, vykonávati spravedlnost, bdíti zejména nad řádným uspokojením vymáhajícího věřitele, přichází v úvahu jeho úmysl, uvést soud v přesvědčení (ovšem mylné), že exekuce byla řádně provedena a že peníze, dlužníkem na vymáhanou pohledávku zaplacené, byly odvedeny vymáhajícímu věřiteli, a to i v tom případě, šlo-li obžalovanému, jak zjišťuje rozsudek, jen o oddálení odkrytí jeho neopatrnosti (nedbalosti), zavinivší ztrátu peněz. Bylo proto zmateční stížnosti v rozsahu právě naznačeném vyhověti a rozsudek ve výroku, proti němuž námitka směřuje, zrušiti jako zmatečný dle čis. 10 Šu 281 tr. ř. Ve věci samé rozhodnouti nebylo zrušovacímu soudu možno, neboť v rozsudku, ani v jeho rozhodovacích důvodech není zjištěno, zda byl si obžalovaný vědom toho, že jeho činem může stát na výkonu onoho svého práva utrpěti škodu, nehledě ani k tomu, že, jak patrné z hořejších úvah, ani jeho úmysl, směřující k tomuto poškození státu, ba ani úmysl uvést stát lstivým jednáním a předstíráním v omyl, není v rozsudku zjištěn způsobem, vylučujícím jakoukoli pochybnost. Nezbylo tudíž než odkázati věc dle Šu 288 čis. 3 tr. ř. na soud první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Čís. 1678.

»Zažalování« ve smyslu Šu 530 tr. zák. je každý projev u příslušného soudu (trestní oznámení, soukromá obžaloba), jímž se žádá, by

určitý čin stal se předmětem soudního stíhání a by pachatel byl vzat dle §u 531 tr. zák. do vyšetřování.

Každá obžaloba pro přečin proti bezpečnosti cti, spáchaný tiskem, obsahuje také obžalobu pro přestupek opomenutí povinné péče dle článku III. zákona z 15. října 1868, čís. 142 ř. zák.

(Rozh. ze dne 20. června 1924, Zm I 286/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu pro přestupky v Praze ze dne 15. listopadu 1923 a potvrzujícím jej rozsudkem zemského trestního jako odvolacího soudu v Praze ze dne 28. ledna 1924 porušen byl zákon v ustanovení §§ů 530 a 531 tr. zák.

D ů v o d y:

Adolf L. podal dne 24. srpna 1923 u zemského trestního soudu v Praze trestní oznámení na zodpovědného redaktora časopisu »N. P.« Eduarda P-u a na neznámého pisatele pro přečin proti bezpečnosti cti dle §§ů 487, 488 a 491 tr. zák., spáchaný obsahem článku »Na naše hlavy jsou vypisovány ceny«, otištěného v čísle 21. shora zmíněného tiskopisu ze dne 2. července 1923. Na základě tohoto trestního oznámení byl dne 6. září a 29. září 1923 vyšetřujícím soudcem zemského trestního soudu v Praze zodpovědně slyšen obviněný Eduard P., jenž popřel, že článek, o nějž se jedná, psal, a udal, že článku toho ani nečetl ani do tisku nedal. Také se mu prý nepodařilo zjistiti osobu pachatelovu. Usnesením vyšetřujícího soudce zemského trestního soudu v Praze ze dne 8. října 1923 byl plnomocník soukromého obžalobce Dr. Alfred M. vyrozuměn, že přípravné vyhledávání proti Eduardu P-ovi pro přečin proti bezpečnosti cti jest skončeno, a že jest na soukromém obžalobci, by dle §u 112 tr. ř. do 14 dnů podal obžalovací spis, jinak že by se za to mělo, že od soukromé obžaloby ustupuje, a zároveň byl vyrozuměn, že v uvedené lhůtě může učiniti návrh, by přípravné vyhledávání bylo doplněno. Toto usnesení bylo doručeno plnomocníku Eduarda P-y dne 1. října 1923, načež dne 24. října 1923, tudíž v stanovené 14denní lhůtě, navrhl soukromý obžalobce Adolf L. svým právním zástupcem, by spisy byly postoupeny okresnímu soudu pro přestupky v Praze k potrestání redaktora Eduarda P-y pro přestupek opomenutí povinné péče. Rozsudkem okresního soudu pro přestupky v Praze ze dne 15. listopadu 1923 byl obžalovaný Eduard P. z obžaloby pro přestupek článku III. zákona z 15. října 1868, čís. 142 ř. z. dle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn. Dle odůvodnění nalézacího soudu učinil soukromý obžalobce trestní oznámení pro obsah článku proti obžalovanému zodpovědnému redaktoru a proti neznámému pachateli pro přečin bezpečnosti cti podle §§ů 487, 488, 491 tr. zák. podáním z 20. srpna 1923, na základě jehož bylo zahájeno přípravné vyhledávání pro přečin ten a zjištěno, že v podání tom není řeči o přestupku článku III. cit. zákona, ohledně něhož učiněn byl návrh na potrestání teprve po-

dáním ze dne 24. října 1923. Každá obžaloba pro přečin proti bezpečnosti cti spáchaný tiskem obsahuje sama sebou také obžalobu pro přestupek opomenutí povinné péče redaktorské, jak bylo také již nejvyšším soudem rozhodnuto, avšak ono podání z 20. srpna 1923 nelze prý pokládati za obžalobu, neboť teprve po provedeném přípravném vyhledávání obžalovací spis pro přečin proti bezpečnosti cti měl být podán, avšak místo něho učinil soukromý obžalobce dne 24. října 1923 návrh na postoupení spisů okresnímu soudu pro přestupky v Praze za účelem potrestání obžalovaného pro přestupek opomenutí povinné péče redaktorské. Uplynula prý tedy nejen 6nedělní, nýbrž i 3měsíční lhůta a nastalo promlčení ve smyslu Šu 532 tr. zák. Odvolání soukromého žalobce co do viny proti rozsudku tomu podané bylo rozsudkem zemského trestního jako odvolacího soudu v Praze ze dne 28. ledna 1924 zamítnuto a rozsudek v celém obsahu ze správných důvodů prvního soudce potvrzen. V odůvodnění bylo zdůrazněno, že v trestním oznámení mimo návrh, aby v zahájeném řízení slyšen byl jako svědek strážmistr T., není jiného návrhu.

Rozsudky obou stolic porušují zákon. Uvádí-li nalézací soud, že podání z 2. srpna 1923 za obžalobu nelze pokládati, ježto teprve po provedeném přípravném vyhledávání měl být podán obžalovací spis pro přečin proti bezpečnosti cti, nečiní, ač jest to podstatným, rozdílu mezi »zažalováním« ve smyslu Šu 530 tr. zák. a podáním obžalovacího spisu ve lhůtě dle Šu 112 tr. ř. Zažalováním je každý projev u příslušného soudu, kterým se žádá, aby určitý skutek stal se předmětem soudního stíhání, a aby pachatel dle Šu 531 tr. zák. byl vzat ve vyšetřování. Projevem takovým je každé trestní oznámení nebo soukromá obžaloba, a byla-li v zákonné lhůtě šestinedělní vydána obsílka na obviněného k zodpovědnému slyšení dle Šu 38 tr. ř., nemůže již — kromě výjimky Šu 40 tisk. zákona, která zde nepřichází v úvahu — promlčení trestného skutku nastati, dokud trestní řízení nebylo skončeno, ať rozsudkem osvobozujícím nebo zastavením podle Šu 90 neb 109 tr. ř. Vyzvání soukromého žalobce k podání spisu obžalovacího s novou lhůtou není tedy vyzváním k podání návrhu na potrestání, nýbrž ku formulaci podaného již návrhu stíhacího ve spise, vyhovujícím předpisům Šu 207 tr. ř., jehož se však vyžaduje pouze, jde-li o zločin nebo přečin, kdežto u přestupků stačí podle Šu 451 tr. ř. ústně neb písemně podaný návrh na potrestání. V podstatě jeví se přestupek dle článku III. shora uvedeného zákona t ý m ž e skutkem, z nedbalosti spáchaným, jenž opodstatněn jest obsahem tiskopisu. Nezáleží tudíž na tom, že v podání z 20. srpna 1923 není řeči o přestupku podle článku III. cit. zákona, nýbrž na tom záleží, zda lze čin, v podání tom označený, podřaditi objektivně pod ustanovení zmíněného článku III. V příčině té praví sám nalézací soud, že každá obžaloba pro přečin proti bezpečnosti cti, spáchaný tiskem, obsahuje v sobě sama sebou také obžalobu pro přestupek opomenutí povinné péče redaktorské. Dlužno-li tedy, jak bylo dovozeno, trestní oznámení (soukromou obžalobu) pokládati za »žalování« ve smyslu Šu 530 tr. zák. a jde-li, jako v případě článku III. zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák., tak i v případech §§ 487—491 tr. zák., spáchaných obsahem tiskopisu, o skutek totóžný, nemůže býti pochybnosti,

že v tomto případě podáním z 20. srpna 1923 promlčení obžalobního práva Adolfa L-e bylo přerušeno a že o jeho návrhu ze dne 24. října 1924 rozhodnuto býti mělo ve věci samé.

Čís. 1679.

Shlazení následků odsouzení (zákon ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák.).

Současné odčinění několika odsouzení.

(Rozh. ze dne 20. června 1924, Zm II 250/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského soudu v Olomouci z 20. března 1922 porušen byl zákon v ustanovení §§ů 1 a 2 zákona z 21. března 1918, čís. 108 ř. zák., usnesení to se zrušuje a krajskému soudu v Olomouci se ukládá, by, šetře zásady Šu 293 odstavec druhý tr. ř., ve věci znovu rozhodl.

Důvody:

Usnesením krajského soudu v Olomouci ze dne 20. března 1922 zamítnuta byla žádost Adolfa Z-a za odčinění těchto odsouzení: 1. podle rozsudku okresního soudu v Olomouci ze dne 4. ledna 1902 pro přestupek podle Šu 460 tr. zák. vězení 24 hodin, zostřené jedním postem; 2. podle rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 29. května 1906 pro přestupek podle Šu 312 tr. zák., vězení jednoho týdne; 3. podle rozsudku okresního soudu v Olomouci ze dne 9. července 1917, pokud se týče podle rozsudku krajského jakožto odvolacího soudu v Olomouci ze dne 27. srpna 1917 pro přestupek podle §§ů 487, 491 tr. zák. a článku V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, vězení jednoho týdne, zostřené jedním tvrdým ložem. Důvod zamítnutí byl ten, že zákon ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák. přiznává nárok na odčinění jen tomu, kdo byl před novým odsouzením zachovalým, nebo kdo byl před odsouzením jen jednou potrestán a to pro přečin neb přestupek nepatrného rázu. Zamítnutí usnesení krajského soudu se nesrovnává se zákonem, neboť mezi skupinou odsouzení pod 1. a 2. uvedených v jich souhrnu, a mezi odsouzením pod 3. uplynulo 11 roků. Hledíc k ustanovení Šu 1 čís. 2 zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák. nebylo na závalu, by odsouzení pod 1. a 2. nebyla prohlášena za odčiněna, ač-li, pokud jde o odsouzení pod 1., žadatel napravil škodu, činem způsobenou a ač-li, pokud jde o odsouzení pod 2., trestný čin, odsouzení tomu za základ sloužící, byl dle okolností nepatrný a nezakládal-li se na bezecném smýšlení. Byly-li dány tyto podmínky pro odčinění obou odsouzení pod 1. a 2., nebylo překážky, by prohlášeno nebylo současně i odsouzení žadatele ad 3. za odčiněné, kdyžtž od výkonu trestu i v tomto případě uplynula doba delší 5ti roků. Ježto však dosud zjištěno nebylo, zda nastaly ohledně obou odsouzení ad 1. a 2. podmínky výše vytčené, není možno, aby nejvyšší soud ihned rozhodl ve věci samé, a bylo tudíž uznáno, jak uvedeno.